

[Clara Munck.]

tallets ændringsforslag, og jeg skal ikke gå ind på de enkelte tal, men jeg vil dog gerne lige spørge hr. Bundvad, hvordan han kan nå frem til, at af de 300 mill. kr., socialdemokratiet og SF vil merbevilge, kommer de 100 mill. kr. ind igen i form af skatter. Hvis hr. Bundvad regner på sit eget forslag og sammenholder med pensionerne for enlige pr. 1. april 1971, så vil pensionen uanset hr. Bundvads forhøjelser ligge under den bundgrænse, pensionister har. Det er velkendt, at et flertal af vore pensionister er enlige; disse enlige må have en indtægt op til 13.200 kr., før de skal betale skat, og selv ikke med de ændringsforslag, socialdemokratiet har fremsat, som jeg altså kalder et usagligt forslag, når de op over bundfradraget. De er altså overhovedet ikke beskattet, og derfor kan de selvfølgelig ikke være med til at betale 100 mill. kr. tilbage. Når vi tager enkepensionistgruppen, har de det samme bundfradrag, 13.200 kr. Derfor er det lidt flot, når man siger i bemærkningerne, at der vil komme dette beløb ind, fordi de, der betaler skat, i gennemsnit betaler 40 pct. Man siger samtidig, at marginalbeskatningen ofte er hårdere ved den beskæftigede end ved pensionisten. Hr. Bundvad ved, når han fremsætter en sådan bemærkning, at der ikke er skat for den store del af pensionisterne. Det er der i høj grad for de lavestlønnede. Tager vi familiegruppen — for at tale om andre befolkningsgrupper i lavtlønsområdet — der har børn at forsørge, så bliver rådighedsbeløbet endnu mere grelt i forhold til pensionistens, idet pensionisten har bedre boligsikring, pensionisten, som har børn, har højere børnetilskud, og pensionisten er altså skattefri.

Jeg vil gerne spørge, ikke hvorfor man påstår dette, for de tal er ikke rigtige, men jeg vil gerne spørge hr. Bundvad og socialdemokratiet, hvorfra man vil bevilge de 300 mill. kr. ekstra, som ændringsforslagene vil betyde.

Jeg anbefaler, at man stemmer for det lovforslag, der oprindeligt forelå, med det af socialministeren fremsatte og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag.

Robert Christensen: Da mit partis ordfører, hr. Evan Jensen, er forhindret i at

komme på talerstolen, skal jeg på hans vegne ganske kort gøre en bemærkning.

Vi mener også fra venstre, at det lovforslag, som socialministeren har udarbejdet, er sagligt og rigtigt, og vi må fastholde dette forslag.

Vi er klar over, at når mindretallet udtaler, at pensionisterne har et efterslæb, så lyder det mere end anstrengt, for dækningsprocenterne viser jo, at pensionisterne i de sidste 2-3 år er kommet bedre med i forhold til lønmodtagere, end de har været før i 1960'erne. Vi kan derfor ikke anbefale de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Merudgiften på 300 mill. kr. ved jeg ikke om vi har lov at tage som et udtryk for, at oppositionen mener, at landets økonomi er sådan, at vi uden videre kan bruge disse 300 mill. kr. For man har vel ikke lov at mistænke oppositionen for at være ude i en overbudspolitik.

Vi må anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag. Vi anbefaler at stemme for det af socialministeren stillede ændringsforslag, og vi anbefaler at vedtage lovforslaget ved tredje behandling, som det er fremsat.

Valbak: S- og SF-ændringsforslagene bekræfter, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen, nemlig at indførelsen af en automatisk virkende reguleringsmekanisme presser sig på. Jeg glemmer i den forbindelse ikke, at vi samtidig med at indføre en sådan reguleringsmekanisme vil få til opgave endeligt at bestemme, hvordan forholdet bør være imellem de sociale grundpensioner og de erhvervsaktives indkomster. Når jeg finder anledning til at gentage det nu, er det, fordi vi i mindretalsforslaget må registrere endnu et eksempel på improvisation i denne sag.

Økonomernes skøn for de nærmest kommende år siger, at de erhvervsaktive vil have en mulighed for forbrugsudvidelse på omkring 2 pct. Regeringens tilbud til pensionisterne ligger en 10-25 pct. over dette tal. S og SF har, som hr. Bundvad allerede har sagt det, ganget med 3. Eksemplet er for mig en bekræftelse på, at det, der skiller partiernes socialpolitikere i højere grad end noget andet, er, om man er direkte medansvarlig for pengekasen, eller man ikke er det, om man med andre ord er direkte med-